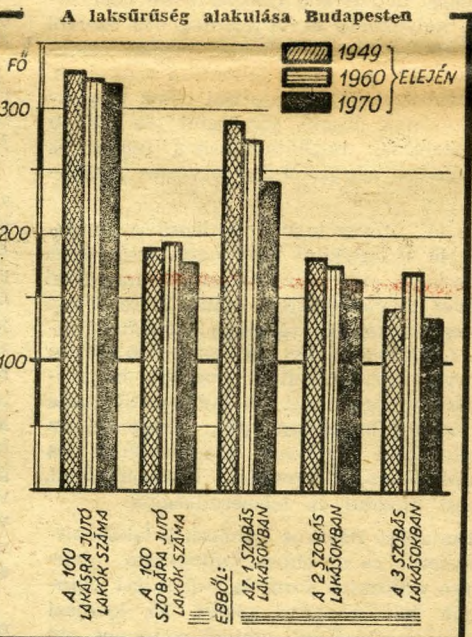
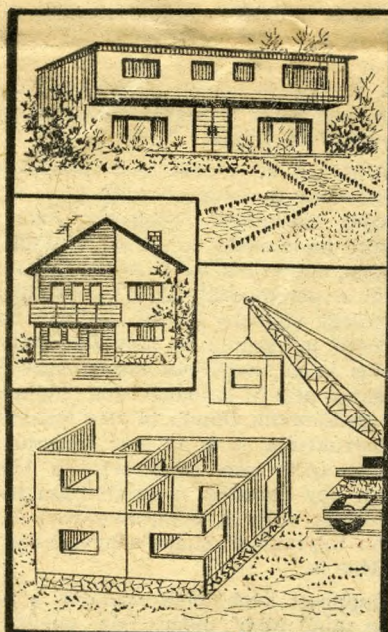

LAKÁSEPÍTÉS: VÁROSÉPÍTÉS

A növekvő városoknak világszerte nagy gondja, hogy — főként az életszínvonal, a nemzeti jövedelem bizonyos szintjének elérése után — mindinkább előtérbe kerülnek a lakosság infrastrukturális igényei, köztük elsősorban a lakásellátás. A lakáshelyzet az európai nagyvárosokban a II. világháború pusztításai nyomán vált igen súlyossá.

Budapesten e gondokat még tetézte, hogy a lakások mennyisége, minősége, mérete és felszereltsége a háború előtt sem volt megfelelő. 1945 után pedig a lakások helyreállítására és építésére fordítható erőforrások nem állottak arányban az igények növekedésével, illetve a társadalmi-gazdasági átalakulás feladatai időlegesen háttérbe szorították a lakáskérdés társadalmi méretű megoldását. Külön gondot okoz, hogy az épületek karbantartása csaknem két évtizeden át elmaradt s az épületállomány mind nagyobb részben korszerűtlenné, elavulttá vált.

A felszabadulást követő 4–5 évben a háborús épület- és lakáskárok igen nagy részét sikerült kijavítani. S bár számos nem kívánatos társbérlet is létesült, a lakások telítettsége kiegyenlítettebbé vált. Lényegében Nagy-Budapest létrehozásáig a főváros addigi területén — a lakáshiány leküzdésére foganatosított intézkedések következtében — jórészt sikerült megszüntetni a nagy- és kislakások lakásürtsége közötti, régebben lényeges különbségeket.

A Budapesttel egyesített elővárosi övezet jórészt laza és alacsony szintű beépítettsége, gyér közművesítettsége azonban nagymértékben rontotta az egyébként sem kedvező általános fővárosi lakáshelyzetet, jelentősen megnövelte a tancsok ellátási gondjait és fejlesztési feladatait. A lakásszükséglet a nagyarányú bevándorlás és a főleg csak helyreállításokra, leválasztásokra szorító lakásépítkezések miatt az 50-es évek közepén nyomósztóvá vált.

Tömeges építkezés

Így tehát — noha a meglévő lakások jórésze (egész városrészy területen) nem felelt meg a kívánalmaknak — a tömeges lakásépítés vált a legsürgetőbb feladattá. Ahogyan a nemzeti jövedelem — és az ebből lakásépítésre fordítható összeg — emelkedése lehetővé tette, azonnal megindult a nagyarányú lakásépítés. Jól jelzi ezt, hogy míg 1961–65 között Magyarországon 282 ezer lakás

épült, 1966–70 között 377 ezer. A növekedés 16 százalék, ami számottevően meghaladja a népesség természetes szaporulatát. (Az előrehaladást jelzi az is, hogy 1972-ben már 88 ezer lakás épült.)

Am a városlakók száma világszerte gyorsan

sabban nő a természetes szaporodásnál, miközben a községekben csökken a 100 lakásra jutó lakók száma. A nagyváros fejlesztése azonban sokkal költségesebb, mint a kisebb településeké, más a „dimenzió” (a metróépítés például sokszorta többbe kerül és tovább tart, mint néhány autóbusz vásárlása). Ehhez járul, hogy a lakás önmagában nem elég, meg kell teremteni a közmű- és kommunális ellátást is. (Egy lakótelep teljes költségének csak 2/3-a lakásépítés, 1/3-át a kapcsolódó és járulékos létesítmények „emésztik fel”).

Ugyancsak világjelenség, hogy a lakásépítés — amely tulajdonképpen a jövő nemzedékek számára történő tartalékolásként is felfogható — csak az állam segítségével oldható meg, főként a szocialista országokban. 1961–70 között hazánkban is nőtt az állam részvétele a lakásépítésben, és 75 000-ról 58 000-re csökkent az állami kölcsön nélkül épített lakások száma.

A tömeges lakásigény — a szűkös munkaerőhelyzetet is figyelembe véve — előtérbe helyezte az iparszerű, folyamatos lakástermelést, a házigyárak építését, amelyek segítségével a város szabad területein nagy lakótelepek létesíthetők. Érthető módon ezt a megoldást választotta Budapest Főváros Tanácsa is, hi-

(Folytatás a 2. oldalon)

Gazdaságossági számítások a tervezésben

(5. oldal)

Gépi beruházások

(6. oldal)

Dinamikus exportbővülés

(7. oldal)

Vezetés és információ

(10. oldal)

1,3 millió munkás részesül központi béremelésben

Az utóbbi esztendő legjelentősebb — több mint 1,3 millió embert érintő — központi bérintézkedése lép életbe március hónapban. Ennek szükségességét az MSZMP KB múlt év novemberi ülése mondotta ki, amikor a X. kongresszus óta eltelt esztendő gazdasági fejlődését elemezve megállapította, hogy az alapvető dolgozó osztályok és rétegek közül általában a munkások, különösképpen a nagyüzemi munkások keresete viszonylag kisebb mértékben emelkedett. Ennek korrigálására, a kongresszus életszínvonalra vonatkozó határozatának megfelelő végrehajtása érdekében hozott határozat realizálódik az elmúlt heti minisztertanácsi rendelkezésben.

A kormány döntése nemcsak a központi béremelésben részesülők körét szabta meg, hanem személyre szólóan is meghatározta a béremelés mértékét. A központi bérintézkedésre előirányzott mintegy 2,3 milliárd forintból az iparban minden szakmunkást és művezetőt legalább 8, az építőiparban legalább 6,5 százalékos, minden segéd- és betanított munkást az iparban legalább 4, az építőiparban pedig 3 százalékos béremelésben kell részesíteni. Ez a központi béremelés minimálisan kötelező mértéke, amelyet egyrészt a differenciálás, másrészt az éves bérfejlesztés csak növelhet.

Az említett 2,3 milliárd forint egy része — 20 százaléka — a kötelező béremelés felül a vállalatok közötti differenciálásra is fedezetet biztosít, előnyben részesítve a nehéz fizikai munkát, a termelőberendezések több műszakos kihasználását és a nagyobb részt nőket foglalkoztató vállalatokat. Nyilvánvaló, hogy a differenciálásra biztosított keretből való — preferált szempontok szerinti — részesedés vállalaton belül is lehetővé teszi, hogy a kötelező mértékű béremeléshez

— most már személyenként eltérő — további százalékokat társítsanak. S így lesznek olyan munkások és művezetők, akik a központilag biztosított keretből nem 8, hanem 10, esetleg 12 százalékos béremelést kapnak. A személyre szóló béremelés mértéke természetesen a segéd- és betanított munkásoknál is differenciálódhat, azaz több lehet az előirtónál.

A kormányhatározat azt is előírja, hogy az állami iparban és építőiparban a központi bérpolitikai keret felhasználását lehetőség szerint időben is össze kell hangolni a saját forrásokra támaszkodó bérfejlesztéssel. Nem kevésbé lényeges annak a követelménynek a rögzítése, hogy a saját forrású bérfejlesztésnél szigorúan be kell tartani a munkás-alkalmazotti bérarányt, azaz nem lehet — szakzsargonul — virmanolni. Ezeknek az elveknek, követelményeknek rögzítése azt jelenti, hogy az állami ipar munkásainak, művezetőinek bérét márciustól kezdve a vállalati forrásokból származó összegeket, százalékok is növelik. Talán nem felesleges hangsúlyozni, hogy a központi béremelés és a vállalati bérfejlesztés időbeni összehangolása nem zárja ki az utóbbinál a személyek, a dolgozók közötti differenciálási lehetőségét.

Az állami ipar és építőipar munkásai, művezetői a márciusban végzett munka után már megemelt bérüket kapják s a magasabb bérek kifizetése többé-kevésbé egybeesik majd az év végi részesedés kiosztásával. Ettől függetlenül is indokolt, hogy a központi béremelés és a vállalati nyereség összefüggéseit vizsgáljuk. A március–decemberi időszakban 2,3 milliárd forintot kitevő központi béremelés, mintegy 60 százalékat a költségvetés fedezi, a fennmaradó összeg a vállalatok nyereségét csökkenti. Vitathatatlan, hogy

az állami iparban dolgozó munkások, művezetők bérének, keresetének növelése népgazdasági és társadalmi érdek, ám az is érdeke a társadalomnak, hogy e szükséges intézkedés gazdaságosságot, nyereséget csökkentő hatását a központi béremelésben részesült dolgozók, vállalatok ellensúlyozzák a termelés fajlagos költségeinek csökkentésével, műszaki és szervezési intézkedésekkel.

Van-e erre objektív lehetőség, garancia? Az utóbbi években gyakran esett arról szó, hogy a vállalatok bizonyos ponton túl nem érdekelték az önköltség csökkentésében, mert a vállalatok úgy érzékelik, hogy a náluk maradó nyereség nincs arányban az erőfeszítésekkel. Úgy tűnik, hogy ezt a vállalati közérzetet és véleményt a központi béremelés feltétlenül módosítja: most ugyanis a központi béremelés terhei következtében csökkenő nyereséget is pótolni kell. S ez korántsem csupán erkölcsi kötelessége a vállalati vezetőknek; ebben a vezetők anyagilag is érdekelték.

Negatív oldalról közelítve a probléma megoldásához: amennyiben a vállalatok nem pótolják a kieső nyereséget, a vezetők személyi jövedelme csökken. Úgy tűnik, nemcsak lehetőség van arra — ez nem is lehetett kétséges —, hogy az állami ipari és építőipari vállalatok megteremtésük a központi béremelés fedezetét és növeljék nyereségüket, hanem bizonyos fajta garancia, anyagi-személyi érdekelttség is hatni fog a gazdálkodásban. Ebben az összefüggésben a Központi Bizottság és a kormány határozata nemcsak a X. pártkongresszus életszínvonal-politikájának megfelelő végrehajtásához járul hozzá, hanem az állami iparvállalatoknál a gazdálkodás tartalékainak feltárását is segíti, kikényszeríti.

LAKÁSEPÍTÉS: VÁROSÉP

(Folytatás az 1. oldalról)

szen — amellyel, hogy így építhető gyorsan a legtöbb lakás (a szanalás aránya itt nem számottevő) — a külső kerületek az új lakótelepek révén válnak igazán városná.

Az arányos fejlődés követelménye természetesen a régi városrészek rekonstrukcióját is magában foglalja, ám itt csak lassan, megfontoltan lehet előre lépni. E belső kerületekben ugyanis (és erre a Józsefváros a legjobb példa) a rekonstrukció során nem nő a lakások száma, csak a lebontottak helyére kerülnek újak, korszerűek, a változás tehát minőségi. Emellett itt a város régi szerkezete sem tartható meg, új „nyomvonalak” — utcák stb. — jönnek létre, s teljes átépítésre szorulnak a régi közművek is, amelyeknek sem a vonalvezetése, sem a kapacitása nem megfelelő az új épületek számára. Mindent újra kell tehát építeni a lebontott helyén — csak a közlekedési kapcsolat megfelelő.

Nyilvánvaló tehát, hogy a belső városrészek nagyszabású rekonstrukciós programja csak akkor valósítható meg, ha a „mennységi lakásigényeknek” nagyrészt eleget tettünk. Mindezek ellenére az V. ötéves tervben nagyobb méreteket ölt az elavult városrészek rekonstrukciója.

Megújuló kerületek

A fővárosi lakásállomány — a korábbinál nagyobb mértékű szanalás mellett is — a IV. ötéves tervidőszak végére megközelíti a 700 ezret. Ez azt jelenti, hogy fiatalodik a budapesti lakásállomány és jobban megfelel a mai igényeknek.

A lakásépítkezések növekvő fővárosi méretét tükrözi, hogy az első ötéves tervidőszakban évente csak 3,6 ezer, a másodikban már 10 ezer, a harmadikban 11,8 ezer lakás épült a fővárosban. A mostani ötéves terv éves átlagban 16 ezer lakás építését irányozza elő. Ezzel 1975-ig a 15 éves lakásfejlesztési terv során 190 ezer lakás épül a fővárosban. Az évről évre növekvő lakásépítést a négyre bővülő házigyári kapacitás garantálja.

Az utóbbi 20 év lakásszaporulatának legnagyobb része a külső kerületek városiasodását javította. Ez nemcsak azért kedvező, mert ezáltal a jobbára hátrányos lakáshelyzetű kerületekben vált az állomány korszerűbbé, hanem azért is, mivel e kerületek lakásai túlnyomó többségükben új építkezések eredményei. A fejlődésre, a lakásállomány megújulására jellemző, hogy 1949—1970 között például a XI. kerület lakásállománya csaknem megkétszereződött. A XI. kerületben 1949 óta 23 ezer lakás épült, ez több, mint Csepel vagy Kispest mai lakásállománya. Két évtized városfejlesztési politikája eredményeként a lakásállomány — és ezzel a népesség területi megoszlása is — a korábbinál kiegyenlítettebbé vált.

A lakásállomány 1960 óta gyorsabb ütemben gyarapszik, mint a népesség. A legutóbbi két népszámlálás között a főváros jelenlévő népessége 7,5, a lakások száma 17,7 százalékkal növekedett. Mivel az utóbbi években épült lakások száma egyre nagyobb hányada többszobás, 1960 óta a lakásállományon belül az egyszobás lakások aránya 60 százalékról 50 százalék alá csökkent. Az eddigi fejlődést befolyásolta, hogy az ezer lakosra jutó épített lakások száma más városokhoz mérten Budapesten 1960 óta is alacsony. (1966—1970 között Budapesten 6,1, a vidéki városokban 9,1 lakás jutott ezer lakosra.) Ennek ellenére a lakások zsúfoltsága — főleg 1960 óta — enyhült, az átlagos laksűrűség is kedvezőbben alakult.

Mivel a 2 és 3 szobás lakások mai átlagos laksűrűsége már lényegében kielégítő, ezért — figyelmen kívül hagyva a lakásállomány minőségi összetételét, korszerűségét — tulajdonképpen az egyszobás lakásokban levő zsúfoltságot kell elsősorban megszüntetni. (Figyelembe véve azt a sajátosságot, hogy Budapesten él viszonylag a legtöbb magányos ember, övegy, elvált stb.)

Az utóbbi évtizedben a lakásállományon belül jelentősen emelkedett a fűr-

dőszobás, a korszerűen, gázzal, távhővel fűthető, valamint a beépített konyhával, szekrényekkel ellátott lakások száma és aránya. A külső kerületek városiasodását a közművek fejlődése is jelentősen elősegítette. A víz- és csatornahálózat lényegesen bővült. A III. ötéves terv időszakában 9,1 ezerről 79,5 ezerre emelkedett a gázfűtésbe bekapcsolt lakások száma, ami — különösen a belső városrészekben — a levegőtisztaságát is mérsékelte.

Nagyobb állami segítséggel

A lakásellátottság mértéke az életszínvonal fontos tényezője. Szükséges volt tehát, hogy a meglévő lakáshelyzetet, az állomány összetételét, korszerűségét, a laksűrűséget és a demográfiai tényezőket, a lakosság, a családok száma, a lakosság növekedését stb. számításba véve Budapest a lakásberuházásokból — a szükségletekkel és az építési lehetőségekkel koordináltan — az eddigit jelentősen meghaladó, a fővárost megillető mértékben részesedjék. Az MSZMP Központi Bizottsága 1972. novemberi határozata a fővárosi lakásügyek csökkentéséhez is jelentős segítséget ad.

A KB-határozat alapján a múlt héten született minisztertanácsi rendelet értelmében jelentősen változtak az állami támogatások és a hitelezési feltételek. A magánérs lakásépítkezéseknél (most első ízben) külön kategóriaként szerepelnek az állami iparban foglalkoztatott fizikai munkások. Az ő anyagi terheit csökkentik a lakás nagyságától függő 40—80 ezer forintos állami támogatással. Az építési költségvetés szociálpolitikai kedvezményrel és állami támogatással csökkentett összegének 70 százalékát köteles az OTP 1 százalékos kamatozású hitelként adni. A fennmaradó harminc százalékból húsz százalékot ad a vállalat és mindössze 10 százalék a munkás kötelező előtakarékossága. Ez egy kétyermekes munkáscsalád 320 ezer forintos kalkulációjú lakásánál 20 ezer forint. Bizonyos esetekben — a szociális helyzet, illetve a vállalat munkaerő-gazdálkodási gondjai alapján — ezt az előtakarékossági összeget is elengedheti vagy mérsékelheti a tanács, illetve a munkáltató.

A többi, bérből és fizetésből élő dolgozók magánérs építkezéseinek is számottevően javultak a hitelezési feltételek. Ha a dolgozó munkáltatójától támogatást kap, akkor a költségvetés szociálpolitikai kedvezményrel csökkentett összegének 75 százaléka adható OTP-hitelként (korábban csak 50 százalék), ha az építkezési teleszerű, többszintes. Ha egyedi többszintes az építkezés, akkor a hitelmaximum 60 százalék, a korábbi 25 százalékkal szemben. Az előtörlesztés a munkáltatói támogatással megvalósuló lakásépítkezésnél 15 százalék.

Az új hitelezési koncepcióban — mint az eddigiekből is kiderült — különbséget tesznek az építetők társadalmi, anyagi helyzete között, de ugyanakkor szem előtt tartják a városrendezési érdekeket is. Így a teleszerű, többszintes építkezés kedvezőbb hitelezésű, mint az egyedi többszintes ház (közismertebb nevén: társasház) illetve a családi ház építése. A beruházók szerint is megkülönböztetést tartalmaz az új rendelet: a lakásépítő szövetkezetben építkező kapja legelőnyösebben a hitelt, az OTP beruházásában épülő lakásoknál ennél kedvezőlenebbek a hitel feltételei és kevésbé támogatott forma az egyéni, ügyvédi munkaközösségek által szervezett építkezés.

E könnyítések ellenére a munkáscsaládok lakásigényét a jövőben is elsősorban tanácsi bérlakások és tanácsi értékesítésű lakások juttatásával kell kielégíteni.

Negyedmillió új lakó

Az ország és a városok lakásigénylőinek többsége ma Budapesten várja lakásügyének megoldását. A fővárosi 105 ezer igénylő 60 százaléka fizikai dolgozó. Az igénylők közül sokan egészségtelennek minősített lakásban élnek. Nagy tehát a társadalmi elvárás a budapesti lakásépítkezésekkel szemben, mivel az

igénylők közül 68 ezer embernek nincs önálló lakása.

A lakáshelyzet gyorsütemű javulását fekezi, hogy egyrészt a 70-es évek közepétől — a népesedési hullám továbbgyűrűzése folytán — az ifjú házaspárok tömeges lakásigényére kell számítani, másrészt egyre több avult épületet és lakást kell lebontani ahhoz, hogy fővárosunk a modern városépítési követelményeknek megfelelően fejlődhesen.

Budapest további fejlődésében az irányító szerepét az általános városrendezési terv tölti be. E terv meghatározza a lakóterületeket, illetve ezeken belül kijelöli azokat — a koncentrált lakásépítést igénylő és egyben erre alkalmas — területeket, ahol az elkövetkező néhány évtizedben csaknem 300 ezer lakás helyezhető el. A jelenlegi 650 ezerről 900 ezerre növekvő lakásállomány eléréséhez 150 ezer lakás lebontása szükséges. Az ambíciózus lakásépítési célok megvalósításának üteme, gazdasági és egyéb feltételeinek meghatározása a hosszú és középtávú népgazdasági tervezés feladata.

A IV. ötéves terv a fővárosban mintegy 40 százalékkal több lakás felépítését irányozza elő, mint amennyi a megelőző ötéves tervidőszakban épült. A tervezett 80 ezer lakás 60 százaléka a fővárosi tanács, a többi pedig részben egyéb állami szervek beruházásaiból, másrészt magánérsből valósul meg. A lakások többsége többszintes házakban épül, átlagosan az eddigieknél nagyobb alapterülettel és szobaszámmal, korszerű technológiával, fűtési móddal és felszereltséggel.

Budapest Főváros Tanácsa a lakásépítkezésekre és az ehhez kapcsolódó alapellátó hálózatra fordítja fejlesztési alapjának háromnegyed részét. Ez kifejezi azt az erőfeszítést, amivel a tanács elő kívánja segíteni a lakásellátás gyorsabb ütemű javulását és a város fejlesztését.

A lakásépítési program megvalósulásával 1971—75. között mintegy negyedmillió budapesti lakos költözik új lakásba, s ezzel a lakások átlagos zsúfoltsága tovább mérséklődik. A lakásépítési mennyiségben a mostani tervidőszakban bekövetkező kedvező fordulat — a lakásellátás távlati fejlesztési céljaival összhangban — az urbanisztikai fejlődést is meggyorsítja.

A távlati cél, hogy minden arra igényt tartó családtagjának önálló — igényeinek és a kor színvonalának megfelelő — lakáshoz jusson. Ennek mielőbbi megvalósításához azonban még több lakást kell építeni. Az elért magas építési arányt pedig hosszabb ideig fenn kell tartani ahhoz, hogy — a lakáshiány fokozatos és az eddiginél gyorsabb felszámolása mellett — a fővárosi lakásállomány minőségi összetételét is kedvezővé lehessen változtatni.

Város a városban

Az elmúlt 20 évben a lakásállomány gyarapításának lehetősége és módja is alapvetően megváltozott. A viszonylag csekély ráfordítással megvalósítható lakásnyeresési módok — helyreállítások, lakásmegosztások, átalakítások, emeletrá-

meghatározójává a mind nagyobb mértékű állami építkezések váltak. Az 1951—60. közötti években felépült 62,5 ezer lakásnak csupán 60 százaléka volt új építkezés. Az elmúlt évtizedben ez az arány már 83 százalékra nőtt és az utóbbi években elérte a 90 százalékot.

Ma már nemcsak az állami építkezéseknek, hanem a társasházak és szövetkezeti magánérs építkezéseknek is velejárója a koncentrált építés. Budapesten 1950 óta új építkezéssel mintegy 150 ezer lakás épült, közöttük koncentráltan 18 helyen 45 ezer lakás létesült (egy-egy területen ezernél több lakással). Kisebbségi területgyűjtésként, mintegy 50 építési helyen további 15 ezer lakás épült fel. (Az utóbbi évtizedben minden második új lakás lakótelepszerűen létesült.) A IV. ötéves terv 15 összefüggő, nagy építési területen 55 ezer lakás építését irányozza elő, és más 20 helyen kisebb gyűjtésekben, nagyrészt társasházakként további 12 ezer lakás épül.

A IV. és V. ötéves terv időszakában a koncentrált építkezésekkel új lakótelepek létesülnek. Több ezer lakás és hozzá kapcsolódó létesítmény épül Újpesten, Kispesten és Pesterzsébeten. Ezáltal a peremkerületek központjában a jelenlegi, alacsony szintű beépítés fokozatosan megszűnik és helyükön nagyvárosias jellegű, nagyrészt közepmagas épületekből álló új lakótelepek alakulnak ki. Befejeződik Óbuda 16 ezer lakásos rekonstrukciója is, és 12 ezer lakással Újpalota építkezése, meggyorsul a Józsefváros egy részének megvalósítása is. Új városrész születik Békásmegyeren és tovább folytatódik Zuglói nagyvárosias kiépítése is.

Budapest képe tehát változik, s peremében mind több magas ház emelkedik. Budapest azonban a peremétől a belvárosig egy város, s az új és a régi városrészek közti szerves kapcsolatot, egészségesebb munkamegosztást meg kell teremteni. E feladatok egy részét a távlati közlekedésfejlesztési tervben szereplő gyorsvasúti hálózat oldja majd meg. A munkahely-lakóhely-probléma egyébként ugyancsak világszerte nagy gond — a nagyüzemi kolóniák sokszor egészségtelen lakóköznyezetű gyakorlata ugyanis nem lehet megoldás a mai Budapesten. Olyan törekvés viszont van, hogy később a lakótelepeken is létesüljenek — bedolgozókat is foglalkoztató — odaillo munkahelyek, irodaházak.

Ugyancsak cél, hogy egy-egy nagy lakótelep önmagában is zárt egység („város a városban”) legyen, külön városközponttal (mozi, vásárcsarnok, kórház stb.). A sokat bírált egyhangúságon pedig a négy házigyár termékeinek variálásával lehetne — és kellene — enyhíteni.

A távlati városrendezési tervekben egyre realisabban rajzolódik ki a jövő Budapestjének képe, ahol — a város régi értékeit megtartva — modern lakótelepek és közintézmények nyújtanak nagyvárosi környezetben egészséges otthont, pihenést, hozzájárulva ezzel a lakosság anyagi és kulturális jólétének megvalósításához.

Dr. Vicskei Mihály

Figyelő GAZDASÁGPOLITIKAI HETILAP

FŐSZERKESZTŐ: dr. Garam József
FŐSZERKESZTŐHELYETTES: dr. Follinus János és dr. Varga György
OLVASÓSZERKESZTŐ: Faklen Pál
MUNKATÁRSÁK: Bonyhádi Péter, dr. Breitner Miklós, Forgács Katalin, Garamvölgyi István, Sóvári Gizella, Steiger Odön, Szőke András, Vértes Csaba, dr. Wiesel Iván
SZERKESZTŐSEG: Budapest V., Alkotmány u. 10.
Telefon: 312-553, 311-564, 117-064, 311-302
Levél cím: 1355 Budapest 18.
Távírtai cím: Hungecon, Budapest

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat.
1959 Budapest VIII., Blaha Lujza tér 1-3. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc igazgató.
Hirdetések felvétele: a Hírlapkiadó Vállalat reklámszolgálatánál.
Telefon: 142-654
Előfizetési díj egy évre 96 forint.
Belföldön terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalban, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodájánál (1900, Budapest V., József nádor tér 1.)
Külföldre a Kultura Könyv és Hírlap Kúlföldi Kereskedelmi Vállalat terjeszti. (1389, Budapest 149.)
Készült a Szikra Lapnyomdában.

INDEX: 25 283